

Георги Тенев - „Български рози“

23 май, сутринта

„Поставен в безизходица, човек усеща перверзния чар на отчаянието. Почти без инвестиция на енергия, по напълно икономичен начин отчаянието може да доведе до крайности, каквито нито геройството, нито фанатизмът предизвикват.“

Лиля затваря книгата. Никога не е разбирала защо баща ѝ чете такива неща, не е успявала да хареса нито една от книгите, които той посява из къщата. Лиля затваря дебелия твърди корици и оставя книгата на масичката до тоалетната чиния, напруга още веднъж корема си. Изправя се, избърсва дупето си, пуска водата, капакът на японската чиния се затваря, водата шурти като водопад в пещера някъде под краката ѝ. Измива се пред огледалото, оправя косата си, хвърля памучната кърпа в плетения кош от бамбук, откъсва със зъби дъвката, която е залепила на огледалото, отваря вратата и излиза навън.

23 май, вечерта

Парти в Бялата къща. Най-красивият квартал на града, в подножието на планината. Дворът е част от старата борова гора, която продължава по склоновете нагоре и се губи в нощта. Светлините на центъра са далечни. Шумът, трафикът и мръсотията не стигат дотук. Къщата е цитат, архитектурно произведение, внесено от друга държава и може би от друг континент. Голямата тераса прелива във внушителна зелена морава с правилна геометрична форма. Терасата създава оптична илюзия, сякаш виси в празното, над пейзажа на столицата. Огромният хол гледа през високи стъклени врати към подстриганата морава.

Младежът с къдрава коса е облечен като барман. Двете момичета стоят прави в центъра до издигнатия подиум. Там има телевизор и високи сферични звукови колони. Лампите са запалени, излишеството от крушки и светлина. Трите фигури се губят в пространството, разпределено на две нива с разлика от половин метър във височината, с няколко абстрактни скулптури на постаменти в по-ниската част. Мебелите са овални. Таванът отразява светлината от дифузните лампи, скрити в ъглите, и изглежда прозрачен, сякаш над хола има матово стъкло. Гледана отвън, картината прилича на стандартна дизайнерска снимка в списание за рекламна фотография: фигури в голям хол, младеж с къдрава коса, скулест красавец, не може да се различи гладко избръснат ли е, или има оставена дрезгава четина по страните и по брадата, над ризата с папийонка. Той е до вратата, срещу него са двете млади момичета, Лиля и нейната приятелка. Приличат на небрежно облечени манекенки, едната от типа болезнено слаба, другата набита и откровена. Губят се до гигантската холна мебел, която е истинско кръстовище от дивани и кресла. Стилът е на някой от виенските конструктивисти или негов последовател. Нещо повече за момичетата, от по-близо: двете са гимназистки и са силно гримирани. Мускулите им са напрегнати от пазенето на равновесие. Гледат нахално, взират се разфокусирано в Къдравия. Забили са токчета в килима, изпълнали са предизвикателно крака и ръце и се крепят една друга. Преструват се на пияни или дрогирани, а може би наистина са. Говорят дрезгаво с пресекивите си гласове. Разпитват бармана. Дали харесва къщата? Сочат му абстрактните пластики върху постаментите. Дали разбира какво е това? Изкуство, скулптура. Дали ги харесва тях двете, това искат да разберат. Къдравия побутва количката, гледа да им обърне гръб и по-бързо да излезе в коридора. Бялата къща не е точно бяла на цвят, но такова е усещането. Вратите към коридора са матирани, белезникаво продължение на млечния таван. Домът е скъпо обзаведен до всеки детайл, включително топките на вратите. В това лоби има много врати от всички страни. В този

хол, който е сърцевина на втория жилищен етаж на Бялата къща. Долу някъде тече вечерята, партито. Къдравия бърза за там, измъква се. Чакай малко!

– Изнасилвали ли са те? – пита Лия.

Двете се кискат, падат на едно канапе, вдигат крака и се търкалят.

– Направи ми нещо! – крещи приятелката ѝ.

– Хайде! – вика му другата. – Направи ми коктейл!

– Време е да вървя – отвръща той.

– Сипи ми коктейл, барман! – крещи и се залива от смях Лия.

– Стой! – заповядват му. – Стой тук!

Къдравия ще се измъкне. Близо е до вратата, а двете са прекалено бавни.

– Трябва да отида да обслужа родителите ви. Гостите сигурно ме чакат. – Поглежда към Лия. – Госпожице...

Лия ще се пръсне от смях, той ѝ казва „госпожице“. Колко е сладък! Нейната приятелка е съгласна, сладък е.

– Казвам се Мина, Къдрав – вика му тя, – казвам се Мина. – Изправя се и настига Къдравия, целува го по устните.

Лия протяга ръка и сочи към двамата.

– Копеле, той се черви! Къдравият младеж се отдръпва, но приятелката все още държи ръцете си върху раменете му. После той тръгва навън, избутва количката.

– Пак ще дойде – отсича Мина.

Лия мърмори, с труд повтаря думите ѝ: той ще дойде, той е персонал... Момичето казва още нещо, оплита език, изтъкулва се от канапето и пада на земята. Мина се навежда, изправя я, плесва ѝ шамар. Всичко изглежда почти нормално в огромния хол. Човек не би могъл да се закълне дали се преструват, или наистина са пияни или дрогирани. От по-далеч снимката от дизайнерското списание представлява чист натюрморт. Фигури сега не се виждат, двете тийнейджърки са изчезнали зад облегалката на канапето, зад емпората с аудио-колоните. Начупената структура на хола лоби лесно прикрива всяко хоризонтално легнало тяло. Детайлите напомнят за общия стил на сградата, къща на архитект. Авторката на проекта и собственичка на дома посреща гости на първия етаж. Казва се Дора Попова.

На алеите са паркирани колите на гостите. Вечерята тече на първия етаж, Къдравия подрежда напитките върху бара. По вертикална линия, точно над главата му, се намира холът на жилищното ниво. Двете момичета са там, минал е час, откакто той ги остави. Лия е малко над седемнайсет, тя е дъщеря на стопанката на дома. Мина е на седемнайсет, нейната придворна дама, която сега размахва ръка пред лицето ѝ.

– Стегни се! Колко хапчета взе?

Лия показва с пръсти буквата „V“. Приятелката се изправя, на пръста си поклаща ключове за кола, показва ги с подмамваща усмивка. Отмъкнала е ключовете на един от гостите на долния етаж. Никой няма да разбере, ако двете се поразходят малко.

– Не можем да напускаме къщата! – отвръща Лия. Разбира се, Мина много добре знае, Лия не може да напусне къщата. Има, да речем, четири-пет метра между Лия и вратата. Още десетина метра по стълби и коридори, през двора и до портала към локалната улица. Остават още най-много десет метра до шосето към града. Като цяло не е повече от дължината на басейн, но дори това разстояние не може да бъде изминато без разрешение. Раят, предполага Лия, е мястото, в което ще попадне, когато излезе оттук. Когато ще може да излиза, щом си поиска.

– Не можем да напускаме къщата! – повтаря тя.

После обаче става и тръгва към вратата. Оплита се и пада някъде по средата на хола. Опитва се да продължи, опитва се да се съблече, да махне роклята, която ѝ пречи. Иска

да се изправи. Залита, събаря рафт с албуми, разпиляват се книги и списания. Не можем да напускаме къщата, мисли си. Приятелката ѝ се усмихва, прави знак „само малко“. Колкото и да прилича на изкушение, на злоупотреба и подмамване, може би не е така. Мина иска да изведе момичето поне за кратко оттук.

– Добре – кимва Лия със забавено движение.

– Трябва ти да караш.

Това е ясно, Мина ще трябва да кара колата. Лия не може да се държи на краката си, предпочита да легне на пода. Мина се опитва да я вдигне. Двете се кикотят.

– Обаче само в двора. Ще караме само в двора. Не бива да излизаме навън. Приятелката разглежда някакъв диск, изпаднал сред разпилените албуми и списания. Прави опит да разчете надписа върху диска, но не разбира написаното.

– Какво е това?

Лия пълзи на четири крака.

– Какво пише тук? – Мина показва кутията.

Лия гледа надписа. Думи, изписани на ръка с печатни букви, черен флумастер. Поглежда приятелката си, не на фокус.

– Какво е *снъф* ли?

– Снъф? – Мина бърчи нос.

– Не знаеш ли? – Лия е потресена.

Свлича се пак по облегалката на креслото, тънкият клин се набира над прасците ѝ.

– Не знаеш какво е *снъф*? Снъф е филм с насилие и смърт, а насилието и смъртта се случват наистина. Окей? Някой умира действително. Окей?

Мина пак не разбира.

– Взимат някого – Лия жестикулира, за да покаже, – лъжат го, че ще снимат уж филм, по сценарий. Но после правят всичко наистина. Изнасилват мацката. Убиват типчето. Ако напусне къщата, нали се сещаш? – Обръща се, гледа към вратата, откъдето е излязъл барманът. – Да го вземем и него, а?

– Кого бе, копеле? – ухилва се приятелката.

Лия сочи в празното.

– Той, него, готин е.

Мина вдига ръце, изпъва ги над главата си. Да речем, че това не се вижда така добре през прозореца. Вдига фланелката си нагоре. Откриват се гърдите ѝ, не носи сutiен.

– Аз само съм готината! – вика Мина и показва тялото си.

Лия гледа с кух поглед към вратата.

– Къде отиде той?

Мина пуска фланелката надолу, кляка до размекнатото момиче.

– Ти си взела много, наистина си взела повече. Някой умира действително.

Приятелката на Лия не можеше в онази вечер да схване, колкото и Лия да се опитваше да ѝ обясни, какво е *снъф*. И как в *снъф* филма отвличат някого или просто го заблуждават, че се снима нормален филм, измислица, но накрая всичко се случва истински. Изнасилването, убийството. Мина изслуша обяснението, но по-скоро се увери, че Лия е нагълтала прекалено много хапчета.

След това момичетата вече са при колата, на тесния дълъг паркинг край алеята от северната страна на къщата. Мястото е посипано с чакъл, между решетъчните циментови плочи е посадена жилава трева, която устоява на гумите на колите и си пробива път между облите камъчета. Двете са събули обувките си и се промъкват боси, все едно някой ще ги чуе. Ето ги при колата. Натискат копчетата на дистанционното, боричкат се за ключа, светлините на автомобила мигат. Влизат вътре, ключ в стартера, колата запалва. Мина е на шофьорската седалка. Отпред има две коли, маневрата трябва да е майсторска. Вдясно е живият плет. Лия протяга крак към педала, не обръща

внимание на лоста за скоростите, ръкохватката издрасква кожата ѝ под коляното. Напипва най-сетне педала на газта и го натиска докрай, автомобилът форсира. Приятелката се изправя, размахва ръце през отворения люк на покрива. Автомобилът се тресе, форсира докрай, но продължава да стои на неутрална скорост с вдигната ръчна спирачка. Лия се премества на седалката на шофьора, стиска волана, върти напосоки. Приятелката удря с длан по покрива, пришпорва колата като кон. И двете викат нещо, но звукът на двигателя ги заглушава. Колата не помръдва, и по-добре. Лия вади ключа от стартера и пак го поставя, светлините угасват, после светват отново. Най-сетне се включва алармата. Лия се измъква и пада направо с отварянето на вратата. Изправя се, залита, залива се от смях. Изведнъж се навежда, сочи нещо под колата. Чарли, това е Чарли! Кучето, което е избягало днес. Ето го, беше тук и пак избяга. Мина прекрачва люка и скача на предния капак. Алармата секва и после писва отново. Мина се озърта за кучето, вика след него, ако изобщо е видяла куче в тъмнината:
– Бягай, Чарли, върви да гониш помярките! – Спуска се към алеята, заравя ръце в гъстите кипариси и изчезва между храстите. После се появява върху каменната ограда зад живия плет.

Лия я настига, размахва ръце. Двете се премятат през оградата. Чува се плисък на вода. От всичко става ясно, че приятелката на Лия всъщност изобщо не знае как се управлява автомобил. Сега тялото ѝ е голо в басейна от другата страна на живия плет, зад кипарисите. Голо не съвсем, по бельо и тениска е. Падането във водата не е било предвидено, Лия също е с дрехите, макар и нагазила само до кръста. Алармата на колата пищи, от къщата се чуват гласове. Свирят и други коли, паркирани на алеята до къщата. Случват се такива неща, няма паника, невидимите охранители на Бялата къща не са разтревожени. Навсякъде има камери, над живия плет, над алеята. От ъгъла на сградата към колите гледа стъклено око и още една камера, насочена обратно, към изхода на тесния открит паркинг.